

Czíslo 44.
29. ołtobr.

Bomhaj Bóh!

Lětnik 15.
1905.

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócy
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaś,
Swérne dželaś
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Serbiske njeđelske īopjeno.

Wudawa so kózdu šobotu w Smolerjez knihicísczeźni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlétnej pschedplatu 40 np. dostacž.

19. njeđela po šwjatej Trojizy.

Mat. 9, 1—8.

O Božo lubosny,
Ty žorlo wscheho dara,
Bjes kot'rož nicžo njej,
Kiž sa wschitko so stara,
Daj strowy život mi
A so w tym žiwocže
Ja strowu duschu mam
A cziste šwědomnje.

Lubi cžitarjo! Tale schtucžka s krótkimi słowami wupraja, schtož móže ſebi cžlowjek w nastupanju ſwojego derjemecza pschecž — strowy život, strowu duschu a cziste šwědomnje. A wopravdže, wo cžlowjeku njeħodži so nicžo rjenishe wurjez, hacž hdyz móže so wo nim prajicž: wón je po cžele a po duschi strowy. Cžeho dla pač njeħsu wschitzy ludžo tajzy? Cžeho dla widžimy runje pola najwožebniſcheho stworjenja na semi najwjažy khorosczow, s wotkal tak wjele sbraschenych cželów, kotrež duhej klužbu harjekuja, tak wjele bołosczow, s kotrymiz so cželo sa duschu do jaſtwa pschemenja? — Pola khoroho cžlowjeka w naschim sczenju njeje cžejko na to wotmolwiež. Pschetoz so ma wicž, s kotrež je wón domapytany, ſwoju pschicžinu w jeho ſamkñym ſawinowanju, to s Jesužowych słowow muħadža: „Dowět so, ſyno, twoje hręchi ſu tebi wodate!” To rěka s druhimi słowami: Ty ſy ſebi tole cželne hubjenſtwo ſam pschicžahnij; ty tež wesch, so so teho dla týchich a tak cže twoje ſhwědomnje cžwiluje; to pač je to žahadło,

kotrež cži twoje cželne bołoscze hakle tak prawje powjetſcha tole žahadło cži ja wotlemjam, twoju hręchnu winu cži se styskneje dusche wotwalam. A jako běſte Jesuž jeho tam wuhojil, s wotkal jeho cžerpjenje muħadžesche, wotewsa wón jemu potom tež sczehwki winy a džesche: „Stań horje, ſběhni ſwoje poħleħcžo a dži dom!”

Tu widžiſch, lubi cžitarjo, so je twój Šbóžnik tón prawy lekar, kotrež zyłeho cžlowjeka hoji. Majprjedy wón khoroscz sa koreń pschima a s nutskownym lěkowanjom spoczina. Je wón ſnutskownu pschicžinu abo winu dusche ſběhnył, dha potom tež ſwonkų sczehwk abo cželna khoroscz s tym rada. Wón ma potajkim móz a wolu ſa hojenje ſwonkownych a ſnutskownych ſchłodow.

Schto pač Jesuža pohnu, so wón jichtneho w naschim sczenju na ſpomnjene waschnje ſahoji? Dokelž jich wěru widžesche, kotrež wsche ſadżewki pschewimy, so by so k njemu pschedobyła. Cži, kotsiž khoroho na poħleħcžu pschinjeſechu, pytachu so s nim psches lud k Jesužej pschecžiſchezcž; jako pač so jim to njeradži, stupichu na kħežu horje a pschecžihu jeho psches zyhele dele psched Jesuža. Woni potajkim żaneje próžy njeħlutowachu a so żaneho ſchłodowanja ſa ſebje ani ja druhich njeſtrachowachu, jeno so mohli ſwój wotpohlad dozpicž. A na wbohim khorym běſte ſpōsnacž, so jeho žadanje po wujednanju s Bohom hishcze bôle cžerjesche, dyžli pschecže cželneho wotkhorjenja. Na tajke ſjednocžene wěriwe prózowanja tón ānjes s wožebithm spodobanjom ſħadowasche a so k nim jako pomoznik pōsna. Tak a wjele bôle hishcze ūdžbuje wón na ſhromadne wěriwe prózowanja k wumozjenju cžlowiskeje dusche wot ſlaženja.

Dokelž Jeſuš ē jichnemu rječnu: „Dowěr ſo, ſyno, twoje hrēchi ſu tebi wodate!” winowachu jeho někotři piſmanučzeni bohahanjefſta, dokelž ſo wón po jich měnjenju něczeho mozomasche, ſchtož jeno Bohu pſchiſluſchesche. Jeſuš pak jich popravi ſ tými ſlowami: „Czechodla myſlicže ſebi tak ſle we ſwojich wutrobach?” Woni běchu jeho ſloſcze bohahanjefſta, ſe ſmjerču khostajomneje, winowali, město teho ſo bych u tu myſl khotnje we ſwojej wutrobie roſpomnijeli: „Schtó je tola tónle muž? Nje-dyrbjal wón ſnanu Mefiaſ bycz, kotryž hrēchi a khorocze ſahubja?” So woni „ſami pſchi ſebi” džachu, ſwědeči wo jich ſkym ſwědomnju. Tón Knjes ſo jich nětko prascha: „Kotre je lózche, prajicž: Tebi ſu twoje hrēchi wodate, abo rjez: Stań horje a khotdž woſolo?” Budžiſche wón jím czaſha ſi wotmolwjenju dał, woni prawu wotmlowu: Žene je tak czezke kaž druhé, njebudžichu dali, ale tu wopacžnu: Tamne je lózche prajicž. Tola tón Knjes jim naměſče ſe ſkutkom pokaza, ſo móže wón jene kaž druhé niz ſi hohymi ſlowami, ale w bójſtej mozy prajicž; pſchetož ſi woběmaj, mjenujž ſi hojenju czečka a duſche, kluſha bójſka ſtvořicželska móz. Teho dla ſo tež wſchón lud, kíž to widžesche, džiwasche a Boha khwalesche, kíž je tajku móz hrēchiwodawanja a khorocžowhojenja cžlowjekam ſi jich duchownemu a cželnemu derjemecžu dał. S nim tež ty, luby cžitarjo, Boha khwal, hdvž je niz jeno tebi, ale tež druhim miłosćiwje pomhał!

F.

Kak lekar Jeſuš hoji.

(Mat. 8, 1—9.)

Hlōb (W. miš. harf, čzo. 69): Ja čzu ſpěvacž Knjesej —.

Abo (437): Ja čzu nětko kherluſch ſaspěvacž —.

Spěvaj, duſcha, kherluſch wjeſelh,
Kaž ſo kluſha; Knjes je luboſny!
Do města wón pſches morjo
Pſchewjese ſo ſwojeho,
— Džit tam cžini Sbóžnik pſchecželny.

Sprawna žadoſcz ſa lekarjom dže,
A hlej, radoſcz hnydom ſaſčeję;
Kotrehož ſu pſchinjeſli,
Jichneho Knjes wuſtrowi;
— Lekar wón je, kotryž pomhač wě!

hrēchi wodał Knjes je wbohemu,
Bóřh dodał cželnu ſtrowotu;
A dowěrje joh' nucžiwschi,
Pomož połnu ſkicžiwschi
Poſaže nam ſwoju wutrobu.

Skloſcz ſo ſtorka ſlowo ſklyſchiwschi,
Pſchezo hórkla ſwari pſchi ſebi;
Měni, ſo Knjes leſtruje
Poſkicžiwschi wodacze!
Myſle hrōſne maja pſchecžiwni.

Alle mózny lekar Jeſuš je!
Ahdži ſprózny naſlepje to wě;
hrēchi wón nam wodawa
Pomož połnu podawa,
Hdyž naš hoji, kaž je naſlepje.

So by nucžil ſi wěrje pſchecžiwnych,
Knjes je wuežil ludži ſawiſtnych,
So móz Boža wulka je
A tež czečku ſpomóže!
— Tak je ſnicžil myſle hanjazých.

Bědom' kaže: Stań a domoj dži! —
Hnydom ſtaže cžerſtwy w radoſci;
Sbóžnik wſchěhomózny je,
Kaž ſo tam wſchém poſaže. —
Duž lud džaſný wopor ſapali.

Jeſuš milý Knjes je woprawdže,
Swoje džiwy nam wſchém poſaže;
Khoroch wón naš wuſtrowja,
Hrēchi wſchědnje wodawa,
— Tak naš hoji, kaž je naſlepje.

Lekar Boži je wón na ſwěcze;
Na ſo ſloži naſche khorocze
Jeſuš, naſch Imanuel;
Wbohich naš je jemu žel;
Wumohł naš je, Sbóžnik Jeſuš je! —

Saspěwajmy džak jom' wutrobný,
Sawyſkajmy: Š kralom, Jeſu, ſy!
Wumohł naš ſy ſi poſlečza,
Dowjedžesch naš do njebjia! —
Halleluja, ju nu ſtrowi ſy! —

U.

Dživne wuhojenje jichneho.

Dostojny ſ. Jakub Moſer bu w ſečze 1759 w 59. ſečze ſwójeho živjenja njevinowacze na württembergſku hóřſku twjerdžiſmu Hohentwiel kažený a cžerpiſche ſa ſwoj pſcheytſ tam na hacž najnawalniſche drjenje w ſtawach a hiedrownu ból tak jara, ſo nje-mózesche bjes podpjerow ani khotžicž ani ſtejcz. „Žene ranje“, wón ſam powjeda, „ſo ſi blidu ſkydnywschi a podpjeru a kíž na njo poſožiwschi ja w bibliju tón podawku cžitach, tak Jeſuš ſi njemu pſchinjeſeneho jichneho wuſtrowi (Mat. 9, 1—8), dačh jemu we ſwojej wutrobie tu cžescž, ſo móže wón tež hýſcze nětko na stole ſwojeje krafnoſcze runje to ſamo cžinicž, hdžez wěru namaka, njepröſchach pak w nastupanju ſwojeje woſkobu wo nježo. Hdžez běſche cžaſh jěſcz, roſkaſowar, general ſ Roman, ſ lekarjom dr. Eppli Didenhofenſkim, pſchińdže, pſched kotrymajž ſo ſamolwach, ſo jeju ani pſchi durjach njevitam, ani ſi nim njepröſchewodžam, dokelž to cžinicž njeſamóžach. Taſko knjes dr. Eppli mojej podpjerje a kíž na blidze ležaze widžesche, wón džesche: „S Bóh ſwarnuj! kajke žalostne stroje!“ — Ta džach: „Bohu ſo džakuj, ſo je dał drjewu roſcz, kotrež mi nětko tak pěknje kluži.“ Taſko běſchtaj wotſchloj, a ja ſebi na nježo njeſkyblach, poſtažech a phtnych, ſo móžach proſeče ſtejcz. Džech krocžalku a móžach khotžicž; po-jiſtwe bjes podpjerow a kija wokoło khotžach, kaž doſho ſo mi chyzche, a móžach khotžicž a to bjeſe wſchěch boſoſzow, a bjeſteho, ſo budžich to mi wot lekarja wukasane lekarſtwo trjebał był.“ — Po ſwojim wuſwobodženju (1764) wſa Moſer ſi džak-nemu wopomnječu na teho Knjesa tamnej podpjerje ſ wjeſzelom ſobu dom. Moſer ſemrě w 85. ſečze ſwojeho živjenja 1785.

U.

Na reformažyjski žwiedženj (31./X.).

Mi my „wěčny evangelij“?

Sjew. Jana 14, 6—7.

Hłosz (314): Jehovah, tebi chzu ja spewacż! —

Gso sradui, zyrkej Boža žiwata,
Kiz rycerja masch w bitwie mózneho!
Wschak brón a žylnoscž tebi data
Se psches njeho, kiz sa naš dał je zo
Do žmierze na kschizu a dobył nam
Tak czet a sbózne prawo k njebježam. —

My wěčny evangelij mamy,
Kiz pschipowjedacz ma zo na semi,
Gso narodam a ludam damy
Wschem sbózne poželstwo my sbózowni,
Kak rycer Boži Jesuš dobył je,
Nam wumozjenje dał a živjenje!

Hlej, jako jandžel žwětla czechnje
Džē predowanje evangeliya
Psches žwět nětk w Jesušowym mjenje
A sbóznoſcž ludam krucze poskicza! —
Gso Boha býce, czechz jom' dawajce,
Hdyž žudženja čas jeho pschischol je.

A s modlenjom zo pokorjejcze
Psched nim, kiz žorlo žam je živjenja,
We žlužbje jeho žvérni stejcze,
Kiz zylej ſtwórbje Božej wodnych da!
— Tak klinčzi khérlusč evangeliya,
Kiz do žwěta k wschém ludam wukhadža. —

Duž halleluja saspewajmy,
Kiz psches Krystuska wumozjeni žmy,
A s hłosom wschschim sawyskajmy,
Hdyž wuhlad wotewrja zo radoſtny;
Psches žwět a czechnoſcze czet naſcha dže
Sa Jesušom do raja kražnoſcze! — U.

Wobroczenj Indianat.

Czóp, prěni wobroczenj Indianat w polnóznej Amerizy, předh žadlawy cžlowjek a wopilz, swoje wobroczenje takle powjedasche: „Bratsja, ja běch pohan a žym jako pohan zo jestaril, duž wěni, kajke pohanjo živjenje wjedu. Nědhy předař k nam pschividž, kotrež chžysche nam dopokasacž, so jedyn Bóh je; ale my k njemu džachmy: „Wérich ty, so my to njewemy? Dži jeno, s wotkelsž zo pschischol.“ — Posdžischo sažo jedyn pschischedschi nam prajesche: „Wj njedýrbicze kradnycz, zo niz wopicz, niz hacž“. My jemu wotmolwiczymy: „O blaſnje, ménisch, so to njewemy? Dži a wuež swojich krajanow. Pschetož schto zo bble wopiva a wjazy hacž woni?“ — Skončzne Kschesčan Hendrich Rauch k nam pschischedschi takle džesche: „Ja pschividu k tebi w mjenje Kniesa njebježow a semje; tbnle Knies chze tebje wobsvožecž a s twojego hubjenstwa wumóz. Wón je zo tehodla cžlowjek scžinil, je swoje živjenje sa cžlowjekow dał a swoju krej sa nich pschelał.“ Tele žlowa njemóžach ja sapomnicz, so je Jesuš swoju krej sa mnje pschelał. To běsche spocžatk žudženja, kotrež je Boža hnada mjes nami skutkowała.“ — U.

Pschirunanie wo evangeliu.

Na wulkej pustej krajinje powschitkomna hłodna nusa nasto. Duž jeje kral sjarwny list na swojich poddanow póżla, w kotrej

pižane stejesche, zo dyrbí kóždy k njemu pschidž a khléb, wino a hewasche žiwenske žredki darmo dostacž. Czi prěni nětko, kotsiž běchu list cžitali, běchu a dostachu jědze do wole a domach s tymi žwojimi wježeli jědžachu a pijachu. Tich žobubratsja wolkach pak hłod czerpachu a mręjachu; pschetož woni njeběchu wo kralowym liseče nicžo žlyscheli; tón na polných blidach tamnych wježelnych ležesche, kotsiž s hłodneje nush wumozjeni na nusu druhich žebi njepomyslichu. — Wužoženie: Wulka pusta krajina je žwět; hłodna nusa je hréch; kralowy list je Bože žlowo a evangeli; khléb a wino a wscha polnosež je twój Knies Jeſuš Kryſtuſ!

U.

Rajkiž wužyw, tajke žně.

Wužitne powjedančko sa młodych a starych.
(Božraczowanje.)

Wižasche pak zo tehdh 1812. Tuto lěto, kaž tež sanžene a pschichodne běchu wójnske lěta, lěta wulkeho krepischeleczza, njemera a stracha, a schtož běsche je pschětrał, njezadasche ſej tajke čažy ſažo wohladacž. Naschi žerbzy bratsja wołokoł Budyschyna wjedžachu je ſhonjenja wjele wo nush a hubjenstwo s tamnych lět powjedacž. Bě w tuthm lěcze, hdyž Napoleon, franzowski mózny khžor, na Rusow czechnjesche, a jemu k pomož dyrbjachu wschitzh kralojo a wjerchojo, kiz běchu s nim ſjenocženi, swoje wójska ſobu na ruskeho khžora póżlačz; po tajkim tež wjele Sserbow do Ruskeje pschividž. Pjecž ſtow tħaż wojakow wiedžishe Napoleon s dwanacžimi stami wulkich schtukow do Ruskeje. Tež nasch Jurij bu do wojakow wubranh a czechnjesche ſobu do Ruskeje, a to radh; pschetož woni žebi mħblesche, swoje ſle žwědomije do Ruskeje donjesež, abo hiſčeje lěpje, zo tam dacž satſelicz, abo farubačz abo ſakkōčz, dokelž jemu móžno njebě, swoje žwědomije ſpokojicž.

Kaž je ſnate, dha njeje žadyn, kiz je do Ruskeje na tule wójnu cžahnył, žebi nicžo nadobyl, khiba ſo ſu zo psches tu žałoznu nusu, kotrež je tam tħej wojakow podeschla, ſažo k Bohu wolačz na wulki a jeho wo pomož proþyčz, kotsiž běchu předy na Boha ſabłyli a zo wscheje modlitwy a próſtwy wostajili. Wot tħej wjele tħaż, kotrež Napoleon do Ruskeje dowjedže, ſu jenož někotre ſta ſažo domoi pschischle. Schtož wot zħleho franzowskeho wójska Koſakijo njeſkonzowachu, to s hłodom wumrje; a schtož s hłodom njewumrje, to ſmijersny; a schtož njeſmijersny, to zo ſatepi; a schtož zo njeſatepi, to hakle zo dom na pucž da, wot kotrejž hiſčeje wschitzh do wózneho kraja döschli njeiħu. Někotra ſakražniena macž je psches žwojeho ſyna ſtow žlyssow wuronila, kiz je tehdom do Ruskeje cžahnył a tam wostał; wona njeje nicžo wjazy wo nim žlyschala, a njeje ſhonila, kajke ſmijercze je wumrjeł, a hdyž a kajfi row je dostał. Nichtó njemóže te wschelake a wulke čwile wurjez ani wopisacž, kotrež běchu tehdh na franzowske wójsko w Ruskej pschischle. Kóždy, kiz je tehdh i Ruskeje ſtowu dom pschischol, móže s wěrnoſcžu prajicž, so je jeho jenicžy Boža hnada ſama ſdžeržala.

Nasch Jurij, kotrež chžysche radh wumrječz, swoju ſmijercz pytaſche; pschetož woni na żane waschnje ſwojeho živjenja njeħlaſasche: woni wosta pschi živjenju, hacž runje bě pschetož w bitwie ſtora najprěni. Wón bu nimale pschi ſapocžatku wójny s někotrymi druhimi wojakami wot Koſakow popanjeny, a czi podachu jathch russim buram, kiz jich do hródžow ſawrjechu, hdyž džen wote dnja s nowa druh jecži k nim pschividžechu. Tak bě wjele dnjow, haj wjele njeđzel poſpochi; pschetož buču nowi jecži pschivjedowanii. Hdyž bě jich někajka licžba hromadže, buču dale hnacži, hdyž ſažo hospodu w njecžistych hródžach a lědom něſchtō k ſežiwenju ſwojeho cžela dostawachu. Kotrež wot nich něſchtō mějſeſche, temu bu to wſate, haj tež ſama jich draſta, a tak buču woni s jeneje wžy do druheje wjedženi, hłodni a nash. Wjele wot nich padże

sawutlenych na puczu a wsa hubjeny konz, kózde ranje ležachu morwi mjes živymi w thich skoczących hospodach. Mały sybil wot nich pschiūdże do Ssibiriskeje.

Ssibiriska je wulki kraj w połnōznej Ussiskej a je russko hęzorowy, wo schtowreżinu wjetshi hac̄ zyla europiška semja; ma pak pomérne mało wobydlerjow. To pak s teho pschiūdże, dokelž je Ssibiriska s dżela jara szmny a teho dla jara njeplodny kraj, hdżez zo žane role njedzela, hdżez zo njezbyje a hdżez žane žne njezbu. Tamnego kraja wobydlerjo žiwja zo wot dżiwiny a rybow. Tutón kraj je prawa hela sa kózdeho wukrajnego czlowjeka, wožebje sa herbskeho bura, kiz radu na polu wora a žyje, w brózni mloczi a domach żwojego skota hlađa.

Wy mózecze ſebi teho dla lohko myſlicz, tak czežko naschemu ſurjej w tamnym kraju bě. Wón tam njemějsche žaneho pschecžela, s kotrejž by moł poręczecz a jemu žwoju nuſu wukoržicz; tam njebě žana korežma, we kotrejž by moł žwoj czaž pschecžinicz; tam njebě nichto, kiz by role dżelał a komuž moł wón pomožny bycz. Tam bě wón wustorženy wot Boha a czlowjekow mjes džiwju ſwérinu, s kotrejž zo bědžesche a kotrejž koſesche, so by zo najedl a s kožemi teje ſameje zo wodžewal; tam wón býdlesche a ryjesche ſebi korejenje ſe ſemje, so by je žwał; tam pytasche ſa wschelakej ſelinu, so by s njej žwoj hłód ſpokojil. Tam bě wón wot wschitkikh ſchecžianow wopuſtaczem, wot jich želniwoſcze wusamknieny wbohi czlowjek; tam njebě žana czlowaska ruka jemu s pomožny wupſtac̄trena, ale cžim ſterje bě jich wjèle s jeho njeſbožu poſběhnenych: pschetož woſolo tamnego kraja ſteja wojetſke ſtraže, kiz žanemu jatemu won njedadža. W tutym wulkim jaſtwie nětko ſurij běſche, kiz bě Boha hanu, kiz bě žwoje hręſhne poſtih s njemu poſběhnył a zo ſe ſelharnym jaſtakom wopaki s njemu pschižahał, kiz bě zo Boha wotrjeli a jeho žamopaschnje ſacžiſnył.

Alle Bóh tón knies, kiz žwoju hnadi wschitkim podawa a chze wschitkim s ſbožu pomhac̄, so bych ſeho njeurjefnenu luboſcz ſhonili a poſnawali, ma wschelake pucze, na kotrejž ſahludzenych, hręſhnych czlowjekow pyta a jich ſebi wabi a czehiſje, ſo njebychu węczęne ſhubjeni byli. Hdžez zo czlowjek wot Božich dobrotoſ czahnuć a wabicz njedawa, ſo by pobožny był a pschi nim wostał; dha poſcezele jemu Bóh radu ſchij, nuſu a hubjenſtwo, ſo bych ſajz wuežerjo jeho powučili a ſhostali, tak ſo by zo wón dohladał na žwoje njeſbože, zo wobročił wot žwojego hręſhneho pucza, Boha pytał a pschi nim wostał. — ſurij bě to ſahludzenie džecžo, kotrejž zo Bože dobroty njejimachu, kiz ſ možu wot žwojeje mlođoſcze ſhem do njeſboža czerjeſche; wón bě tón ſhubjeny ſyn, kiz nočyſche wo žwojim Wózku a wo jeho domje niczo wjedzic̄, hac̄ runje bě wulke dobroty wot njeho doſtał. Schtož pak Boža dobrota nad nim njedokonja, to dokonja nětk Boži plut. Derje pak temu czlowjekoj, kiz zo psches Boha dobroty wabicz dawa a jeho pruta njecžaka! —

(Pschiichodne dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Schtowrte 12. oktobra wotmě hłowna herbska predařska konferenza ſtwoju naſymsku ſhromadžiſnu w Budyschinje. 24 herbskich duchownych běſche zo pschi wſchém hręſnym wjedrje ſeschlo. Rjane to ſwedeženje, tak wažne je wſchitkim tole ſhadżowanje, w kotrejž zo wo naležnoſczech naſzych lubych herbskich woſadow wurađuje. Hdžez běſche wjeleſaſlužbny pschedzyda konferenz, knies farař rycer Jakub, konferenzu s nutnej modlitwu wotewril, poſtrowi jako hoſča kniesa fararja em. Urbana w Budyschinje. Hdžez je zo lětka na Michała ſwiedžen ſwonkownego miſjonſta w Rakach ſwiedži, budže daſli Bóh s lětu pohanski miſionſki ſwiedžen

w Barcze. Gustav-Adolfſki ſwiedžen je Budyske woſkrježne towarzſtwo w Maleschezach ſwiecžilo. Sserbske predowanje je knies ſarař Matek-Bartski džeržał. Na wuprajene žadanje budže wón tole wubudžaze, ſa ſutk Gustav-Adolfſkeho towarzſta ſahorjaze predowanje w ležozym ſopjenje „Gustav-Adolfſkeho towarzſta” wocžiſhczecz, ſo by wſchitkim Sserbam ſo ſ natwarjenju poſkiežilo. Knies pschedzyda woſjewi, ſo ſu wot njeho ſestajane „Pruhi ſ Božego ſwétla” ſ nowa ſo cžiſhczale a budža lubi Sserbia tutu powjescz ſ wulkej radoſcu ſklyſhczecz a budža wone na hodowne blido witany dar. Hdžez běſche zo wo wſchelakich ſnutſtownych naležnoſczech porečžalo, ſo pschednoſchowasche petizijsa Schneebergſkeje konferenz, kiz ma zo ſchichodnej ſhnodze pschedpodac̄. Próſtwa rěči wo wobmjeſowaniu ſmótſenja njelutherſkich ſchecžianow pschi naſzych evangelsko-lutherſkich džecžoch, 1. rěči wo thich, kiz ſ zyla ſa ſchecženje džecži njeſbu 2. tež wo katolickich a to 3. w tej myſli, ſo njebychu czi pschewahu w licžbie ſmótrow měli. Konferenza pschihloſuſe jenicžy 1. dypkej, ſo njebychu ſmeli tajz ſmótſja pschi naſzych evangelsko-lutherſkich džecžoch ſmótſic̄, kiz ani do ſwiateje ſchecženizy njevěrja. Sserbska konferenza jako ſwiaſt herbskich duchownych chze ſebi jurifitſke prawo dobycz, ſo moħla tež jako tajki ſiawnje psched ſudniſtrom wuſtupic̄, wožebje pschi herbſtwach, kotrejž bych ſo jej něhdže wotkaſale, ſo by je nažila ſ dobremu naſzych herbskich woſadow. Duž ſu zo wuſtarwi ſestajecz dyrbjale, kotrejž zo wot konferenz pschiwoſmu. Pschi tej ſklađnoſci ma tež konferenza ſwoje pschedzydſtwo ſudniſtwinu woſjewic̄, ſo by zo tam ſapiſalo. Kaž daločo wono hiſhczé wuſwlene njeje, ſo wono dowuſwoli a je: Knies ſarař rycer Jakub pschedzyda, knies ſarař rycer Mroſak-Hrodžiſhczanski měſtopſchedzyda, knies ſarař Krygař-Poſchiffi ſoſladvnik a knies ſarař Gólcž-Raſecžanski piſmawjedžer. Knies ſarař Matek-Hucžinjanski wupraji pschedzy, ſo bych ſo pschihodne ſherliſhki, ſajkež ſu w němſkej miſionskej harſje ſa herbske džecžaze ſemſchenja tež we wubjerku herbski wocžiſhczecz. A dalschemu wobſtaranju ſo ſ temu komiſija, wobſtejaza ſ k. fararjow Mateka-Hucžinjanskeho a Bartskeho a Domaschki-Budeſčanskeho poſtaji. Dale ſo žadanje wupraji, ſo ma zo na ſeſtive ſwiedženje njedžele w naſzych woſadach džiwač, dokelž zo njedžela husto doſcz wotkwyjecžuje, hdžez je nusne w ratařtwe. Slicžbowanie wo naſzych herbskim pobocžnym towarzſtwe biblijskeho towarzſta, wot kniesa fararja lie. rycer Jakub ſetlicžanskeho ſestajane, ſo pschedpoſoži a pschiwſa. Knies pschedzyda woſjewi, ſo je Draždžanské biblijske towarzſto ſwolniwe, kóždemu kniesej fararzej ſaſo biblije do domu na ſkład dac̄. Duž naſchi lubi Sserbia nětko ſaſo žwoje biblije pola žwojego kniesa fararja doſtanu. Skónčnje roſprawuje knies pschedzyda wo pschedzydu ſerbskeje biblije a pschednoſchuje wulku licžbu žadnych ſłowow, wuraſow a prajidmow. Kniesej pschedzydze fararzej rycerzej Jakubej ſluscha hnuth džak ſa jeho njeſprózniwe ſutkowanje ſa naſche lube ſerbske woſady. Kaž jeho wutroba ſo hori ſa žwoju lubu ſerbsku konferenzu, wo tym ſwedežesche ſaſo ta čopla luboſcz a živa ſahorjenosc, ſ kotrejž je wodžil wurađowanje naſcheje ſerbskeje duchowneſkeje konferenz. Bóh luby knies ſdžerž jeho nam hiſhczé doſlo jako wodžerja naſcheje lubeje konferenz!

— Dutry ſo nowa präparandowa ſlaža ſa seminar we Wojerezach wotewri. Wyſchnoſcz dawa rjanu podpjeru, tak ſo móža starschi ſtwoje džecži ſa tunje pjeniſy na ſchulu poſlacz. Pschiſpomnicz ma zo, ſo to njetrjebaja ſyňojo pruſſich starskich bycz, ale ſo móža tež ſakſy ſerbsko žwoje džecži ſamolwic̄. Dokelž je w Budyschinje ſ wjetſcha dla wulkej licžby ſamolwienych czežko pschijecze namaſac̄, wožebje na präparandu we Wojerezach naſzych ſerbow ſedžbliwych cžinimy.